

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125201680
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125201680.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. C., A. C. XXX, právne zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom 089 01 Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, právne zast.: KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Skuteckého 6, IČO: 36 851 574, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/14/2025 – 40 zo dňa 23.04.2025 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/14/2025 – 90 zo dňa 17.11.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok, v spojení s dopĺňacím rozsudkom, vo výroku II. o zamietnutí žaloby čo do sumy 3.765,99 eur.

II. Mení rozsudok, v spojení s dopĺňacím rozsudkom, vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni aj primerané finančné zadostučinenie v sume 100 Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

IV. Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 16,60 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.

IV. Žalovaný má vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 57 ods. 1 písm. m), § 243f zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. zákona o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 108/2024 Z. z.“), § 3 ods. 5, § 5 ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č.

372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“), § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“).

3. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že dňa 28.10.2018 žalovaný ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na exekučný úrad B. D. E. na základe právoplatného a vykonateľného zmenkového platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava V. č. k. 3Zm/313/07-15 zo dňa 11.09.2007, ktorým bola žalobkyňa a F. B. zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 116.967 Sk so 6% úrokmi od 26.05.2007 do zaplatenia, ako aj zmenkovú odmenu 389,90 Sk a trovy konania. Zmenkový platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 04.10.2007. Súdny exekútor podal 30.10.2008 na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 398/08. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 2Er/3231/08 a dňa 06.11.2008 súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovel.

4. Povinní podali dňa 28.04.2016 návrh na zastavenie exekúcie s poukazom na § 39 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 23.12.2015 a § 243f ods. 1, 3, 4 až 6 Exekučného poriadku. Uviedli, že v zmenkovom konaní nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, hoci išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Za neprijateľné zmluvné podmienky považovali ustanovenia o zmenke, kumuláciu viacerých zmluvných pokút, vysoké úroky a poplatky. Mali tiež za to, že oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku opísaním rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinnými, čo je dôvodom pre zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 a § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

5. Súd konštatoval, že z exekučného spisu vyplýva, že oprávnený si v zmysle novelizovaného ustanovenia Exekučného poriadku v § 39 ods. 4 a § 243f ods. 1 splnil svoju povinnosť a doplnil návrh na vykonanie exekúcie podaním z 15.01.2016 s poukazom na úverovú zmluvu, ktorú aj predložil - išlo o zmluvu o stavebnom úvere vo výške 100.000 Sk z 03.08.2005, pripojil tiež doklad o vydaní a vyplnení biankozmenky a odstúpenie od zmluvy s doručenkou. Podľa predmetnej zmluvy žalovaný poskytol žalobkyňu a jej manželovi F. B. mimoriadny medziúver vo výške 100.000 Sk s úrokovou sadzbou 6,99 % p.a. Dňa 28.03.2019 tunajší súd uznesením č.k. 2Er/3231/2008, EX 398/08 exekúciu zastavil.

6. Na základe odvolania oprávneného rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 18CoE 26/2019-108 zo dňa 01.08.2019, ktorým napadnuté uznesenie potvrdil bez toho, aby reagoval na konkrétne námietky v odvolaní alebo aby poukázal na konkrétne neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré nebolo prihliadnuté alebo aby uviedol, v čom spočívalo obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, prípadne o aký rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom išlo.

7. Súd vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 11Csp/87/2020-50 z 20.11.2020 tak, že žalobu zamietol pre nesplnenie základného predpokladu pre priznanie nároku v zmysle § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z., a teda, že v rozhodnutiach exekučných súdov nebolo judikované žiadne porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky. V dôsledku odvolania žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 18CoCsp/1/2021-87 z 28.09.2021 zmenil rozsudok súdu I. inštancie a žalovanú zviazal na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňu vo výške 1.000 Eur, keďže dospel k záveru, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 28.07.2005 uzavretá so žalobkyňou obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky v článku II o poplatku za biankozmenku vo výške 500 Sk a v článku VII bode 10, v ktorom bolo uvedené, že v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8 článku 7 zmluvy. Mal za to, že exekučný súd mal na tieto neprijateľné zmluvné podmienky prihliadnuť, čo však neurobil, ale keďže žalobkyňa v návrhu na zastavenie exekúcie poukázala na viaceré neprijateľné zmluvné podmienky a následne došlo k právoplatnému zastaveniu exekúcie, je základ nároku žalobkyne daný. Voči tomuto rozsudku súdu II. inštancie podala žalovaná dovolanie, ktorému Najvyšší súd SR vyhovel a uznesením 2Cdo/28/2022 z 26.09.2024 rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že dovolací súd založil svoje rozhodnutie na iných právnych dôvodoch ako súd I. inštancie a nedal priestor na vyjadrenie stranám sporu.

8. Následne Krajský súd v Prešove rozsudok súdu I. inštancie č.k. 11Csp/87/2020-50 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie uznesením 18CoCsp/30/2024-167 z 30.01.2025. V súčasnosti je predmetné konanie (s poukazom na dovolacie konanie) vedené pod sp. zn. 11Csp/14/2025.

9. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia ďalej konštatoval, že v exekučnom konaní nebolo vyslovené, aby došlo k porušeniu nejakého práva žalobkyne ako spotrebiteľky, len zastavili exekúciu v dôsledku zmeny Exekučného poriadku, ku ktorej došlo zákonom č. 438/2015 Z.z. s účinnosťou od 23.12.2015. Žalovaný nijako nepochybil, ak úver zabezpečil zmenkou v roku 2005, pretože v tom čase neexistovala žiadna právna norma, ktorá by mu to zakazovala. K určitému obmedzeniu došlo až od 01.01.2008 a úplný zákaz používania zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bol zavedený až od 01.01.2011 v § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a následne v § 5a ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. Je nepochybné, že pre posúdenie nárokov zo zmenky je potrebné rešpektovať stav v čase jej vystavenia, a to najmä s ohľadom na rešpektovanie princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity. To napokon uviedol aj Najvyšší súd v SR v spoločnom stanovisku Občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia z 20.10.2015 pod č. 93. Z neho vyplýva aj to, že odo dňa splatnosti zmenky je v zmysle zákona možné priznať len zákonný zmenkový úrok 6% p.a. - teda tak, ako si tento úrok uplatnil žalovaný, ktorý mu bol aj priznaný zmenkovým platobným rozkazom.

10. O závere o diskutabilnosti súdnych rozhodnutí v exekučnom konaní bolo možné dospieť na základe právneho záveru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 299/2019-44 zo dňa 20.02.2020. Ako vyplýva z tohto nálezu, išlo o obdobný prípad, keď súdy zastavili v celom rozsahu exekúciu vedenú na základe zmenkového platobného rozkazu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, ale v tomto prípade navyše súdy poukázali aj na konkrétne neprijateľné zmluvné podmienky v príslušnej zmluve, čo sa v prípade tejto exekúcie (2Er/3231/2008) nestalo. Ústavný súd však vyslovil názor, že citované ustanovenie Exekučného poriadku neznamena, že súd automaticky zastaví exekúciu v celom rozsahu, pokiaľ neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú súdy identifikovali, je možné kvantifikovať, a preto v záujme spravodlivého posúdenia veci je potrebné nepripustiť exekúciu len v tej časti nároku uplatneného zo zmenky, ktorá má svoj základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Uviedol tiež, že vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou pri posudzovaní nárokov zo zmenky, ktorá vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, je potrebné mať na pamäti, že ide o judikovaný nárok a že zmenka bola vystavená v súvislosti s reálne poskytnutým plnením alebo službou. Preto by bolo ústavne neudržateľné a nespravodlivé, ako aj v rozpore s článkom 20 ods. 1 Ústavy SR, ak by v takomto prípade oprávnený, v exekučnom konaní disponujúci riadnym exekučným titulom, nedostal príležitosť súdnou cestou vymôcť protihodnotu za reálne poskytnuté plnenie alebo službu len z toho dôvodu, že akcesoricky k hlavnému záväzku zmluvne dojednal ďalšie kvantifikovateľné a reálne oddeliteľné nároky, ktoré svojou povahou sú neprijateľné, a preto sa im súdna ochrana neposkytuje.

11. Súd prvej inštancie poukázal na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení síce citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého sa pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyžaduje vznik ujmy spotrebiteľa, ale právny záver tohto rozhodnutia je aj o tom, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi (čo je zákonný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie) treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok z bezdôvodného obohatenia, z náhrady škody alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

12. Podľa názoru súdu vychádzajúc z gramatického a logického výkladu § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. účelom konania o primerané finančné zadosťučinenie nie je zisťovať, akého porušenia spotrebiteľského práva sa dopustil dodávateľ, pretože to musí byť konštatované v základnom konaní a postačuje, ak to vyplýva z odôvodnenia príslušného súdneho rozhodnutia. Má to význam nielen pre základ nároku, ale aj jeho výšku, pri ktorej sa posudzuje aj závažnosť porušenia práva spotrebiteľa. Tento názor však zjavne nezdieľa odvolací súd, ktorý v tomto konaní o primerané finančné zadosťučinenie sám podrobil prieskumu predmetnú zmluvu o mimoriadnom úvere a stavebnom úvere a dospel k záveru o dvoch neprijateľných zmluvných podmienkach, keď v bode 24 uznesenia uviedol: „Uvedená úverová zmluva obsahuje v čl. II dojednanie o poplatku za biankozmenku vo výške 500,- SK (16,60 Eur), pričom z rozhodovacej činnosti súdov SR je zrejmé, že tie posudzovali biankozmenku ako vystavovanú v prospech veriteľa za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky, nejde teda o poplatok za službu, plnenie, poskytované dlžníkovi - spotrebiteľovi. Navyiac, poplatok vo výške 500,- SK nemôže sledovať výdavky spojené s vydaním biankozmenky. Ide o neprijateľnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V čl. VII. bod 10 úverovej zmluvy, je zase uvedené,

že v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8. čl. VII zmluvy, sa v neprospech povinných odchyľuje od právnej úpravy obsiahnutej v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Úroky z omeškania neprináležia aj zo zmluvných úrokov, pretože by tak išlo o nárok na príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je v rozpore s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka; v právnej teórii sa takýto postup označuje ako tzv. anatocizmus“. Odvolací súd v nasledujúcom bode 25 potom uviedol, že keďže došlo k právoplatnému zastaveniu exekúcie na základe návrhu žalobkyne, ktorá poukázala na neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, hoci exekučný súd na ne neprihliadal, hoci mal, základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný. S poukazom na § 391 ods. 2 CSP je preto súd I. inštancie viazaný týmto právnym názorom odvolacieho súdu.

13. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobkyňa v návrhu na zastavenie exekúcie poukázala na viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, ako je zmenka, kumulácia zmluvných pokút a vysoké úroky, s týmto jej tvrdením sa zrejme nestotožnil ani odvolací súd a pokiaľ namietala poplatky, súd II. inštancie vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku len poplatok za biankozmenku vo výške 500 SK, čo je 16,60 Eur.

14. Pri posudzovaní výšky nároku súd vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, keď je potrebné prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd musí postupovať v súlade so zákonnou požiadavkou primeranosti. Základným účelom daného inštitútu je predovšetkým satisfakcia žalobkyne ako spotrebiteľky, čo vyplýva zo samotného názvu tohto inštitútu „zadosťučinenie“. Keďže však zaplatenie finančného zadosťučinenia pre povinný subjekt spôsobuje finančnú ujmu, má poskytnutie finančného zadosťučinenia aj sankčnú povahu, ktorá je však druhoradá, keďže primárnou je satisfakcia žalobkyne. Udeľovanie sankcií je vecou trestného a správneho konania, nie občianskoprávneho konania. Pri rozhodovaní pritom súd zohľadňuje aj princíp spravodlivosti, ktorý považuje za jeden zo základných princípov právneho štátu a ktorým vyhodnocuje konkrétne okolnosti daného prípadu. Súd vychádzal z toho, že žalobkyňa na základe jej žiadosti bol poskytnutý medziúver, ktorý však žalobkyňa nevrátila, a to dokonca ani jeho istinu, a to napriek právoplatnému a vykonateľnému zmenkovému platobnému rozkazu, pričom pri vystavení zmenky žalovaný nepochybil, keďže v tom čase to bolo možné a neexistovala žiadna právna norma, ktorá by mu to zakazovala. Nie je možné súhlasiť s tým, že je irelevantné, že žalobkyňa nevrátila ani istinu úveru a že žalovaný má možnosť svoju pohľadávku voči nej uplatniť na súde, čo je však v tomto prípade už vylúčené, keďže žalovaný si túto svoju pohľadávku na súde uplatnil, práve na základe súdneho rozhodnutia ju aj vymáhal exekučne, ale bezúspešne, keďže exekúcia v celosti bola súdmi zastavená, hoci vychádzajúc zo záveru citovaného nálezu Ústavného súdu SR zjavne nedôvodne. Žalovaný preto už nemá možnosť znovu si túto pohľadávku voči žalobkyne uplatniť. Žalobkyňa teda nemusí vrátiť ani istinu úveru, a preto už táto skutočnosť predstavuje jej zadosťučinenie a je výraznou sankciou pre žalovaného. Žalobkyňa si teda nespĺnila svoju zmluvnú a zároveň zákonnú povinnosť vrátenia istiny úveru a zaplatenia jej príslušenstva a napriek tomu sa domáha ešte primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré uplatnila dokonca vo výške svojho dlhu voči žalovanému. Uplatnenie nároku za týchto okolností súd považoval za rozporné so zásadou dobrých mravov a princípom spravodlivosti. Keďže súd je viazaný právnym záverom odvolacieho súdu, vychádzal z neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok v predmetnej úverovej zmluve, a to poplatku za biankozmenku vo výške 16,60 Eur a zmluvnej podmienky umožňujúcej priznanie úrokov z omeškania aj zo zmluvných úrokov. Táto zmluvná podmienka však nebola uplatnená pri vydaní zmenkového platobného rozkazu, pretože ním neboli priznané úroky z omeškania, ale zákonný zmenkový úrok zo zmenkovej sumy odo dňa jej splatnosti v súlade s § 48 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového zákona. Z toho možno vyvodiť, že exekúcia vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu o neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok mala byť zastavená len ohľadom sumy 16,60 Eur predstavujúcej poplatok za biankozmenku, a to v zmysle záverov nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 299/19 zo dňa 20.02.2020. Na základe toho súd priznal žalobkyne finančné zadosťučinenie vo výške 16,60 Eur zodpovedajúcej sume poplatku, ktorý odvolací súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ktorú sumu súd považoval za primeranú vzhľadom na okolnosti tohto prípadu popísané vyššie. V prevyšujúcej časti preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

15. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdennej istiny závisela od úvahy súdu, a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z toho dôvodu jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa bude

odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne. O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP doplniacím rozsudkom a v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni plnú náhradu trov tohto konania.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala proti výroku II. a proti súvisiacemu výroku o trovách konania odvolanie žalobkyňa z dôvodu podľa §365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

17. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že hoci súd prvej inštancie vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 16,60 Eur, čo považuje za nedostatočné a neprimerané.

18. Žalobkyňa uviedla, že do vydania zmenkového platobného rozkazu bola uhradená suma 264,92 Eur, keďže reálne jej bol vyplatený úver vo výške 3 203,21 Eur, namiesto úveru podľa zmluvy vo výške 3 319,39 Eur. Úver v plnej výške jej žalovaná neposkytla, ale ho znížila o poplatok, ktorý úverom nie je. Exekútor F. D. E. ju e-mailom z 09.03.2010 vyzval na zaplatenie sumy 5 345,78 Eur. Žalovaná jej reálne poskytla sumu 3 203,21 eur a uhradená jej bola suma 2 764,92 Eur, čo znamená, že dlh predstavoval sumu 438,29 Eur. Žalovaná mala nárok len na vrátenie istiny, nakoľko žalobkyňa listom z 03.10.2006 od zmluvy odstúpila, čím došlo k zrušeniu zmluvy od začiatku.

19. Pokiaľ ide o neuhradenú istinu, žalobkyňa poukázala napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/104/2017 zo dňa 29.05.2018, z ktorého tiež vyplýva: „Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého žalobkyňa si neplnila svoje povinnosti zo zmluvy, toto pre posúdenie uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je právne významné.“

20. Na základe toho žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zmenil a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie aj nad sumu 16,60 Eur a zároveň aj náhradu trov celého konania.

21. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a náležite odôvodnený. Podľa žalovaného z odvolania nie je zrejmé, na základe akých skutočností považuje žalobkyňa rozsudok za nesprávny z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa mienky žalovaného žalobkyňa považuje priznanú sumu za neprimeranú. V tejto súvislosti dodal, že žaloba o primerané finančné zadosťučinenie je osobitným konaním, ktoré nasleduje až po právoplatnom skončení prechádzajúceho „základného konania“, v rámci ktorého sa malo skonštatovať porušenie práva spotrebiteľa alebo porušenie povinností obchodníka. Dané konanie nie je konaním, v ktorom sa majú opakovaně a osobitne posudzovať okolnosti prípadu a iné skutočnosti v rámci „základného konania“. Súd rozhodujúci o výške primeraného finančného zadosťučinenia je viazaný rozsahom a skutočnosťami zistenými v rámci „základného konania“, rozsah porušenia súd rozhodujúci o priznaní a výške primeraného finančného zadosťučinenia nemôže moderovať – rozširovať, ani zužovať. Okrem toho žalovaný uviedol, že poskytnutý úver nebol zo strany žiadneho súdu posúdený ako bezúročný a bez poplatkov.

22. Ak žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodovania neprihliadol na skutočnosť, že vykonala úhrady na úver, žalovaný poukázal na to, že súd explicitne v bode 24. odôvodnenia konštatoval, že žalobkyňa uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške svojho dlhu voči žalovanému. Uvedená suma preto zodpovedá sume uplatnenej žalovaným v exekučnom konaní, ako aj skutočnostiam tvrdených žalobkyňou o rozsahu ňou vykonaných úhrad. Podľa žalovaného súd prvej inštancie pri výške primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na rozsah žalobkyňou vykonaných úhrad, keďže vykonal dokazovanie okrem iného aj oboznámením sa so spisom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/3231/2008.

23. Žalovaný súčasne dodal, že zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 23.04.2025 vyplýva, že žalobkyňa nemala návrhy na doplnenie dokazovania, preto na prípadné ňou uplatnené novoty v rámci dovolacieho konania nie je možné prihliadať. Tiež uviedol, že žalobkyňa porušila svoje zmluvné povinnosti, spotrebovala poskytnuté finančné prostriedky, ktoré nevrátila ani v rozsahu poskytnutej istiny a napriek tomu sa voči nemu domáha primeraného finančného zadosťučinenia. Naznačené konanie žalobkyne je za daných okolností v rozpore so zásadou dobrých mravov a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa za vzniknutej situácie javí byť v rozpore s princípom spravodlivosti.

24. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil a priznal mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Ďalšie vyjadrenia neboli do odvolacieho konania podané.

26. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a násl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo v súlade s § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove.

27. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

28. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nad sumu 16,60 Eur zamietol, a súvisiaci výrok o trovách konania.

29. V konaní pred súdom prvej inštancie bol primárne sporný základ nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., avšak jeho danosť konštatoval odvolací súd v zrušujúcom uznesení sp. zn. 18CoCsp/30/2024 zo dňa 30.01.2025, keď v bode 21. odôvodnenia vyslovil: „Odvolací súd je toho názoru, že nemožno pričítať žalobkyni na ťarchu skutočnosť, že v danom prípade v exekučnom konaní súdy vôbec nekonštatovali vo svojich rozhodnutiach, že by došlo k porušeniu práva žalobkyne ako spotrebiteľky, ale obmedzili dôvody zastavenia exekúcie len na skutočnosť, že mali preukázané, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a oprávnený nepreukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m).“

30. Žalobkyňa v odvolaní namietala výšku priznaného finančného zadosťučinenia, ktorá sa jej zdala neprímerane nízka, s čím sa odvolací súd čiastočne stotožnil.

31. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu a významným kritériom je primeranosť. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru odvolacieho súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Uvedené závery plne korešpondujú s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019.

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

33. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv spotrebiteľa má byť vyvážené a nemôže slúžiť neprímeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. Suma, ktorú žalobkyňa pôvodne požadovala vo výške 3.882,59 Eur by však už dané kritérium nespĺňala. Okolnosti daného prípadu neodôvodňujú priznanie finančného zadosťučinenia v žiadanej výške. Na druhej strane súdom prvej inštancie priznaná suma vo výške 16,60 Eur tiež nie je primeraná okolnostiam prejednávanej veci.

Základným konaním v danej veci bolo exekučné konanie, ktorému žalobkyňa musela čeliť. Toto exekučné konanie, v ktorom žalobkyňa namietala neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré exekučné súdy nereagovali, bolo napokon zastavené. Polemika súdu prvej inštancie ohľadom jeho úsudku, či exekučné konanie bolo zastavené v celom rozsahu správne, nie je náležitá. Rovnako tak pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia nemožno významne vzhliadať k tomu, či spotrebiteľ uhradil veriteľovi istinu. Konanie o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je založené na postuláte úspešného uplatnenia alebo bránenia práva. Výsledok snaženia spotrebiteľa nemusí zrkadliť len výrok rozhodnutia v základnom konaní, ale relevantná konštatácia môže vyplývať aj z dôvodov rozhodnutia. Nebolo by spravodlivé a míňalo by sa to účelu primeraného finančného zadosťučinenia, ak by súd rozhodujúci o danom nároku spotrebiteľa prihliadol len na vyslovený úspech spotrebiteľa, pretože ako vyplynulo z prejednávanej veci, neprijateľné zmluvné podmienky existovali aj v čase rozhodovania exekučného súdu (v čase základného konania), avšak boli implikované, nie explicitné. Súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu tieto vyjadril aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (bod 24. odôvodnenia).

34. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne (dve neprijateľné zmluvné podmienky, z toho jedna aplikovaná) v základnom konaní, ktoré napokon skončilo zastavením exekučného konania, sa odvolaciemu súdu javí ako primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 116,60 Eur. Súd prvej inštancie už právoplatne priznal žalobkyni sumu 16,60 Eur, ktorá však nie je postačujúca pre naplnenie kompenzačnej, sankčnej a odradzujúcej funkcie tohto právneho inštitútu. Suma 16,60 Eur by nemala dostatočne odradzujúcu funkciu voči dodávateľovi (obchodníkovi), aby sa obdobných konaní v podobe uplatňovania neprijateľnej zmluvnej podmienky nedopúšťal voči spotrebiteľovi. Žalobkyňa bola vystavená exekučnému konaniu, pričom jeho závažnosť nie je potrebné zvlášť preukazovať, najmä pokiaľ ide o jeho následky. Žalobkyňa však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ničím ďalším neodôvodnila. Žalobkyňa neuviedla, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivým okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného, je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené, a preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že žalobkyni vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala, resp. v takej, v akej jej tento nárok priznal súd prvej inštancie.

35. Pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorej k nej došlo. Bolo preukázané, že žalovaný v základnom exekučnom konaní vymáhal voči žalobkyni sumu 3.882,59 Eur s príslušenstvom. Exekučné konanie bolo právoplatne zastavené. Nebolo preukázané, aby rozhodnutia exekučných súdov boli spochybnené vyššou súdnou autoritou. Rešpektujúc princíp právnej istoty je potrebné tieto rozhodnutia akceptovať. Žalobkyňa teda bola vystavená ujme, ktorá jej hrozila. Toto zistenie postačuje. Nie je potrebné, aby aj reálne došlo k nejakej ujme. Okrem toho súd marginálne môže prihliadnuť aj na to, či žalobkyňa uhradila veriteľovi aspoň istinu poskytnutého úveru, avšak táto okolnosť nemôže byť natoľko významná, aby žalobkyni bolo priznané zadosťučinenie v naozaj symbolickej sume 16,60 Eur.

36. Výška primeraného finančného zadosťučinenia spočíva na voľnej úvahe súdu a je vždy prispôbená konkrétnym okolnostiam prípadu. Tzv. ujma sa posudzuje zakaždým individuálne a závisí výlučne na posúdení súdu s ohľadom na všetky okolnosti, ktoré žalobca súdu v danom prípade preukáže.

37. Odvolací súd aktuálne zastáva názor, že primerané finančné zadosťučinenie nemá predstavovať napr. výšku bezdôvodného obohatenia priznanú v základnom konaní, resp. že neprijateľná zmluvná podmienka má mať hodnotu 300 Eur, resp. 600 Eur. Výška primeraného zadosťučinenia má predstavovať určitú sankciu pre dodávateľa a satisfakciu pre spotrebiteľa, avšak vo výške, ktorá sa v bežných veciach pohybuje v rozmedzí od cca 100 Eur do 200 Eur a iba v osobitých špecifických prípadoch môže byť vyššia.

38. V prípade, ak spotrebiteľ požaduje priznať určitú sumu primeraného finančného zadosťučinenia, je zároveň povinný preukázať, teda uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania konkrétnych okolností prípadu, pričom pokiaľ sú tieto okolnosti natoľko špecifické, že výrazne zasiahli do práv a

oprávnených záujmov spotrebiteľa, tak je, samozrejme, možné priznať aj vyššiu sumu tohto nároku, avšak pokiaľ spotrebiteľ ale ani len netvrdí konkrétne skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku, tak súd zohľadňuje skutočnosti vyplývajúce zo základného konania, od ktorého spotrebiteľ odvíja svoje právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

39. Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za primerané priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie aj v sume 100 Eur (keďže žalobkyni už bola právoplatne priznaná suma 16,60 Eur v danej veci), preto v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý výrok II. rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom o zamietnutí žaloby čo do sumy 3.765,99 Eur ako vecne správny a súčasne podľa § 388 CSP zmenil výrok II. rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom tak, že žalobkyni priznal aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 Eur (obdobne napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14CoCsp/13/2025 zo dňa 11.12.2025, sp. zn. 12CoCsp/24/2025 zo dňa 22.01.2026).

40. O trovách prvoinštančného konania a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V rámci prvoinštančného konania a odvolacieho konania bola úspešná žalobkyňa, nakoľko bolo vyhovené žalobe o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu, a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobkyňu považovať za čiastočne neúspešnú. Keďže odvolací súd čiastočne zmenil napadnutý výrok II. rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom, rozhodol aj o trovách dovolacieho konania. V tomto bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, keďže na základe rozhodnutia dovolacieho súdu bol zrušený zmeňujúci rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorým bolo žalobkyni priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000 Eur. To znamená, že žalovaný dosiahol podaným dovolaním úspech, ktorý napokon vyústil k priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia vo výrazne nižšej sume, než pôvodne rozhodol odvolací súd. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.